Mircea Cărtãrescu

Dă lăbuţa (vei da şi boticul)

Cri, da mi mânuţă şi fii atentă:

e toamna arborescenta şi nori în amestec cu stele curg peste autoturismele de pe şosele.

prin toamna priveşti că prin rigla de plastic din clasa-ntâia: fantastic se vedea învăţătoarea ocolită de curcubeu.

trăim într-un televizor color cu sonorul dat încetişor…

În culori peruzea, lila, ecosez zâmbim obraz lângă obraz, împreună ca Frank Sinatra şi Joan Baez sau că doi hamsteri sub un clar de lună.

Cri a mea, Cri cu tâmplele sidefii.

mi-au cam ieşit fumurile de celebritate din cap şi viaţa literară mi se pare mai departe decât insulele Malvine şi fâşneţele de pe strada mi se par pure obiecte estetice…

nu îmi mai decupez cronicile din reviste, nu mai „acord" interviuri:

tot ce a fost genialoid în mine mă face acum să zâmbesc.

ştii cât mă obseda structura materiei? cât îl iubeam pe Dylan Thomas?

ştii cum plângeam ascultând „E perfect, mama"?

acum mentalitatea mea de producător s-a transformat într-una de consumator şi nu mai simt nevoia să mi cultiv obsesiile, să mi întreţin nefericirea.

visătoria mea tristă s-a resorbit acum, când ai răsărit deasupra mea, cu neoane curbe, de curcubeu.

Cri, dragă eu.

trec autoturisme absenţe pe şosele fluorescente.

va veni spic de zăpadă şi va fi altfel colorată fiecare piatră de pe strada o să viscolească peste parbrize, capote iar noi, sub plapumă de satin vom citi la căldură Truman Capote în miros de scorţişoară şi vin.

În televizorul color cu sonorul dat încetişor din părul tău oricare fir, şuviţă şi franj va fi dublat cu frez, ciclamen şi oranj

(culorile nefiind bine reglate).

Cri a mea cu tâmple perlate.

știu acum că viața există ca să fie trăită asta înveți de fapt de la o femeie: că nu ești nemuritor că nu ești tot una cu universul chiar dacă ești un mic univers.

știu acum că niciun poem nu a schimbat viața nimănui.

da lăbuța (vei da și boticul)

toamna își agață baticul în pomii turcoaz.

noi hoinărim prin fototapetul cu frunze gălbui și cer de atlaz.